

Η Γκουέν είχε δει την πινακίδα στο παράθυρο μπαίνοντας, αν και ήταν απασχολημένη εκείνη τη στιγμή. Την είδε ξανά όταν έφευγε, περπατώντας αργά αυτή τη φορά, περνώντας νωχελικά το δάχτυλό της από το μανίκι ενός φούτερ εκεί δίπλα και κάνοντας μια στάση για να ξεφυλλίσει βιαστικά τα περιοδικά που ήταν σε ένα κουτί με την ένδειξη «Τέχνες, 2 λίρες».

Κοντοστάθηκε γιατί της φαινόταν περίεργο να φύγει τόσο γρήγορα από το μαγαζί μετά από τέτοια μνημειώδη αποστολή. Η Γκουέν σχεδόν περίμενε να έρθει κάποιος τρέχοντας από το πίσω δωμάτιο φωνάζοντας: «Περίμενε! Σταμάτα! Θέλεις να το συζητήσουμε;».

Αλλά κανένας δεν είχε εμφανιστεί μέχρι να φτάσει στην πόρτα, περπατώντας τόσο αργά που σκόνταψε στο ίδιο της το πόδι κάποια στιγμή, και δεν υπήρχε τίποτα άλλο να κάνει παρά να διαβεί την πόρτα και να οδεύσει προς το ελεύθερο πια από φορτία μέλλον.

Ναι, καλά, πολύ ελεύθερο μέλλον! Όμως να το πάλι, γραμμένο με μαρκαδόρο, κολλημένο στο παράθυρο με σελοτέιπ στις άκρες. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ.

«Είναι ωραίο να σε χρειάζονται επειγόντως» ήταν η πρώτη σκέψη που της ήρθε στο μυαλό· μια σκέψη κάπως θλιβερή. Δεν θα έπρεπε να είναι αυτός ο βασικός λόγος που κάνεις εθελοντισμό για κάτι. Αλλά η Γκουέν διαβεβαίωσε τον εαυτό της ότι μπορούσε πάντα να πει ψέματα, αν ρωτούσε κάποιος. Θα έλεγε ότι ήθελε να προσφέρει κι εκείνη για όσα της είχαν δοθεί. Ότι είχε αποφασίσει να διευρύνει τις ασχολίες της και να ξανασυνδεθεί με την τοπική κοινότητα. Αυτό δεν ήταν εντελώς ψέμα, στην τελική· ήταν το πρώτο σημείο στο σχέδιο δράσης της, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. *Βρες κάτι να κάνεις.* Και τώρα υπήρχε κάτι χειροπιαστό να κάνει, ακριβώς εκεί μπροστά της, κάτι που τόσο βολικά κούμπωνε και με το νούμερο πέντε της λίστας της.

Ήταν η επόμενη μέρα από όταν η αποζημίωση της απόλυσής της προσγειώθηκε στον τραπεζικό της λογαριασμό, δίνοντάς της μια έξαψη πλασματικού πλούτου, όπως είχε νιώσει και με το φοιτητικό δάνειο. Έπρεπε να βρει μια κανονική δουλειά με μισθό σύντομα – αυτό ήταν σίγουρο. Μέσα στους επόμενους πέντε μήνες και δύο βδομάδες, αν έβγαιναν σωστοί οι πιο τρελά αισιόδοξοι υπολογισμοί της. Δεν της άξιζε όμως ένα μικρό διάλειμμα; Αλλά την ίδια στιγμή το στήθος της δεν γέμιζε με ατόφιο τρόμο στην ιδέα κι άλλου ελεύθερου χρόνου; Κι έτσι κι αλλιώς δεν θα βοηθούσε και στο βιογραφικό της ο εθελοντισμός; Ναι. Ναι σε όλα τα παραπάνω.

Ήταν σημαντικό να το κάνει τώρα αμέσως, το ήξερε, όσο ήταν ακόμη ξεμυαλισμένη από την έξαψη που της έδινε η επιτυχής συμπλήρωση των γραφειοκρατικών. Πριν πέσει κι αυτό στο Κενό. Έτσι, η Γκουέν προσποιήθηκε θεατρικά ότι ρίχνει μια προσεκτική δεύτερη ματιά στην ανακοίνωση, σε περίπτωση που την κοιτούσε κάποιος, και ύστερα γύρισε πίσω και περπάτησε ως τον πάγκο, όπου ο Κέρινος Άντρας είχε φτάσει στις Μικρές Αγγελίες.

«Γεια σου και πάλι» του είπε σχεδόν τραγουδιστά.

«Γεια χαράααα» της απάντησε, με τα μάτια του κολλημένα σε ένα άρθρο πάνω στο γιατί το Μπόνορ Ρέτζις είναι το νέο Μπέξχιλ που κάποτε ήταν το νέο Μπάλαμ.

«Σκεφτόμουν να γίνω εθελόντρια» συνέχισε η Γκουέν, χαμογελώντας στο πάνω μέρος του κεφαλιού του. Χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του, ο Κέρινος Άντρας έβαλε το χέρι του κάτω από τον πάγκο κι αποκεί έβγαλε μαλακά μια φόρμα, ξεκάθαρα γραμμένη στο Word, που στο πάνω μέρος της έγραφε «ΑΡΑ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ;» Η Γκουέν την πήρε

και περίμενε κάποια οδηγία, αλλά φάνηκε πως η αλληλεπίδρασή τους είχε τελειώσει. Εκείνος χασμουρήθηκε και γύρισε άλλη μια σελίδα στην εφημερίδα του. Η Γκουέν έφυγε.

Σε ένα καφέ λίγο πιο πέρα στον ίδιο δρόμο, βουτούσε με το κουτάλι της μεγάλα κομμάτια κέικ μπανάνα μέσα σε έναν καφέ με πολύ γάλα και σκεφτόταν τι προσόντα θα την καθιστούσαν καλή υποψήφια για να γίνει εθελόντρια. Ήταν αρκετά δύσκολο να δει πέρα από το προφανές: ήθελε να γίνει εθελόντρια. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ένα κατάστημα με μεταχειρισμένα μπορεί να ήταν τόσο απαιτητικό ώστε να χρειάζονται κι άλλα προσόντα.

Έχω έντονο ενδιαφέρον για πράγματα πολλών ετών, έγραψε και μετά ανησύχησε μήπως νομίζουν ότι αναφέρεται στα αφεντικά. Ή στο προσωπικό. Αν και από την περιορισμένη της ως τώρα αλληλεπίδραση με το κατάστημα, δεν φαινόταν πως το λειτουργούσαν αργοκίνητοι συνταξιούχοι αλλά άτομα που η μητέρα της μάλλον θα αποκαλούσε «περσόνες». Άτομα με μπλε μαλλιά και γυαλιά με κόκκινους σκελετούς και τόσο ευέλικτα προγράμματα που μπορούσαν να περνάνε τα απογεύματα της Τρίτης βάζοντας τιμές σε παλιά DVD από κωμωδίες του '90.

Έκοψε άλλο ένα κομμάτι κέικ. Το ακούμπησε στο κουτάλι· το άφησε να κάτσει στο αφρόγαλα, να ρουφήξει καφέ μέχρι να κινδυνεύσει να διαλυθεί, και μετά το έβαλε στο στόμα της με μια επιδέξια κίνηση.

Πιστεύω με πάθος στη δουλειά που κάνει –γαμώτο, σε τι είδους φιλανθρωπία πηγαίνουν τα κέρδη του μαγαζιού; Παιδάκια; Καρκίνος; Γάτες;– ο οργανισμός σας και θα ήθελα πολύ να αποτελώ και εγώ κομμάτι της προσπάθειάς σας.

Η Γκουέν σταμάτησε και κοίταξε τα γράμματά της: τα αλλοπρόσαλλα ορνιθοσκαλίσματα μιας τριαντάρας που μεγάλωσε στη δεκαετία του '90. Πάντα ξεκινούσαν με αυτοπεποίθηση και χάρη για κάνα δυο προτάσεις και μετά εκτροχιάζονταν, όσο το χέρι της άρχιζε να τρέμει από το σοκ ότι κρατάει στίλο. Μια φορά κι έναν καιρό, ένα καλοκαίρι μετά το τέλος του σχολικού έτους είχε κάνει εξάσκηση στο γράψιμο, κάνοντας μεγάλες προσπάθειες να φτιάξει τον γραφικό της χαρακτήρα απ' την αρχή, ως κομμάτι της ετήσιας αναβάθμισης της προσωπικότητάς της. Καλλιγραφικά τελειώματα στα γάμα και τα ύψιλον. Κυκλάκια αντί για τελείες στους τόνους. Τώρα όμως έμοιαζαν σαν τα γράμματα κάποιου που του βάζουν ξαφνικά το πιστόλι στον κρόταφο στη μέση της πρότασης και βιάζεται να τελειώσει, κατακυλώντας αγωνιωδώς στην πλήρη απελπισία.

Ενδιαφέρομαι να διευρύνω τις ασχολίες μου και να ξανασυνδεθώ με την τοπική κοινότητα, πρόσθεσε.

Όπως και πολλοί Λονδρέζοι, έτσι και η Γκουέν υπερασπιζόταν με πάθος την τοπική της κοινότητα, χωρίς να μπορεί στην πραγματικότητα να αναφέρει ούτε ένα άτομο. Ζει στην ευρύτερη περιοχή εδώ και δεκαέξι χρόνια, από τότε που η τύχη κι ένας φίλος του ξαδέλφου της Σουζ τις είχε τοποθετήσει και τις δύο σε εκείνο το αηδιαστικό συγκρότημα διαμερισμάτων στην παρηκμασμένη περιοχή ανάμεσα στο Κέντις Τάουν και την οδό Χόλογουεϊ, όπου τα ντουλάπια της κουζίνας κλείδωναν με λουκέτα κι ο αριθμός των μόνιμων κατοίκων ήταν πάντα ασαφής κι όπου η Γκουέν έπρεπε να ξύνει με σπάτουλα τη μούχλα από τα αθλητικά της κάθε πρωί. Το «είναι κοντά στο διαμέρισμα που γυριζόταν αυτή η σειρά στην τηλεόραση» τότε φαινόταν μεγαλύτερο πλεονέκτημα για ένα διαμέρισμα από το αν έχει διπλά τζάμια.

Τα επόμενα χρόνια, είχαν κάνει ζγκ ζαγκ στα βόρεια της πόλης σε μια σειρά από ολοένα και μικρότερα, πιο ζεστά και πιο ακριβά μέρη με πιο ήσυχους, πιο καθαρούς και λιγότερο εγκληματικούς συγκατοίκους. Στο τελευταίο τους σπίτι ήταν μόνο οι δυο τους σε ένα πολύ τρυφερά ταλαιπωρημένο δωάρι στις παρυφές της Χάρινγκεϊ Λάντερ. Τώρα όμως η Γκουέν έμενε μόνη της. Σε μια γκαρσονιέρα ενός κακοανακαινισμένου κτιρίου της βικτοριανής περιόδου, με τα αυθεντικά του παράθυρα, ένα τζάκι που γύρω γύρω είχε ψηφιδωτό και ξύλινα πατώματα με τρύπες από τον σκόρο. Αυτές οι αρχιτεκτονικές ιδιαιτερότητες ήταν η ανταμοιβή της που ανεχόταν το παλιό πράσινο μπάνιο, την πορτοκαλί μούχλα στους αρμούς και μια συλλογή από ποντικοπαγίδες, που έπιαναν ποντίκια αρκετά σπάνια ώστε να κάθονται και να σκονίζονται πάνω σε παλιές συσκευασίες από τυρί αλλά όχι τόσο σπάνια που να έχουν αχρηστεύει πλήρως. Θα έλεγε ότι το αγαπάει το διαμέρισμά της. Ήταν, συναισθηματικά τουλάχιστον, αν όχι νομικά, δικό της.

Το συνετό θα ήταν να γυρίσει πίσω στη συγκατοίκηση και να αρχίσει να μαζεύει χρήματα για να αγοράσει κάτι δικό της. Ίσως κάτι σε πρώην εργατικές κατοικίες «με προοπτικές» στα περίχωρα της ζώνης πέντε, ή να κλείσει κάποια συμφωνία για μερική κυριότητα μιας οικοδομής δίπλα στον βόρειο περιφερειακό, που θα είχε ένα όνομα όπως Τα Γρασίδια του Ελντερμπέρι Γκρόουβ, όπου θα έπρεπε να περπατήσει κανένα εικοσάλεπτο μέχρι να βρει ψιλικατζίδικο. Αλλά δεν ήθελε. Το να συνεχίζει στο παλιό, μικρό και γεμάτο γγρασία διαμέρισμα το ένιωθε σαν μια τοσοδούλα επανάσταση.

Προς το παρόν, κάνω ένα μικρό διάλειμμα στην καριέρα μου.

Σε κάθε περίπτωση, η Γκουέν ήξερε ότι είχε σταθεί τυχερή. Το πιο σημαντικό πράγμα στο Λονδίνο ήταν η τοποθεσία, κι από καθαρή τύχη είχε καταλήξει σε μια καλή περιοχή. Ένα μέρος με αρκετή χάρη ώστε να αποπνέει αφοσίωση και στοργή αλλά όχι τόση που να προσελκύει τουρίστες ή ορδές φασαριόζικων εφήβων. Εκεί όπου μπορεί να έχει ένα αγαπημένο καφέ, ένα εφεδρικό αγαπημένο καφέ κι ένα καφέ που δεν πήγαινε ποτέ για λόγους αρχής, εξαιτίας κάποιου μικρού παραπτώματος που είχε ξεχάσει εδώ και καιρό (μπαγιάτικο κρουασάν; αηδιαστικές τουαλέτες;) αλλά δεν είχε συγχωρήσει ποτέ. Η ανάπλαση της περιοχής προχωρούσε με σχετικά αργούς ρυθμούς, και για κάθε νέο χίπστερ μαγαζί υπήρχαν τουλάχιστον άλλα τρία παλιομοδίτικα με καθίσματα από δερματίνη και πλαστικοποιημένους καταλόγους με παλαική γραμματοσειρά. Οι μεσίτες αποκαλούσαν την περιοχή ζωντανή. Οι γονείς της την αποκαλούσαν κοσμοπολίτικη. Ήταν κοντά σε διάφορους χώρους πρασίνου και σε ένα πολύ δημοφιλές σημείο για σκύλους, που βρισκόταν μισή ώρα με τα πόδια από το σπίτι της κι όπου μπορούσε να περνάει ολόκληρα Σαββατοκύριακα χωρίς να χρειαστεί να μπει καν σε μετρό.

Τίποτα απ' αυτά δεν ήταν δεδομένο. Παλιά, πριν από χρόνια, έβλεπε φίλους και γνωστούς της να παίρνουν την απαραίτητη βαθιά ανάσα και να μετακομίζουν στην πόλη, γεμάτοι ελπίδα κι ενθουσιασμό, μόνο και μόνο για να καταλήξουν σε ένα θλιβερό κι άσχημο ισόγειο σε κάποιο αδιέξοδο, που το διάλεγαν συνήθως γιατί είχε κάποια ιδιαίτερη λεπτομέρεια, για παράδειγμα ένα ιδιωτικό μπάνιο, χωρίς πρώτα να συμβουλευτούν κάποιον που ξέρει λίγο τι γίνεται και θα μπορούσε να τους κατατοπίσει προς μια καλύτερη κατεύθυνση. Κατέληγαν συχνά κουρασμένοι και μόνοι, η ζωή τους μια ατελείωτη διαδρομή με τη συγκοινωνία από τη μία άκρη της πόλης στην άλλη – κι έτσι, μετά από ένα δυο χρόνια, θα ξανάφευγαν από το Λονδίνο λέγοντας πως απλώς δεν τους ταίριαζε. Υπερβολικά μεγάλο, υπερβολικά δύσκολο. Υπερβολικά μοναχικό. Υπερβολικά ακριβό.

Όταν συνέβαινε αυτό, η Γκουέν ένωθε πάντα θυμό κι ας μην το έλεγε. Ένωθε οργισμένη κι εν μέρει υπεύθυνη, σαν να μπορούσε ίσως να τους είχε σώσει η ίδια με καλύτερα πρωινά σε μαγαζιά και καλύτερες συμβουλές για το πώς να βρουν το σωστό διαμέρισμα. Αν είχαν διασκεδάσει περισσότερο, αν η ίδια ήταν πιο διασκεδαστική, ίσως να είχανε μείνει περισσότερο. Χαμογελούσε μακάρια ανάμεσα στα αποχαιρετιστήρια ποτά και τις προπόσεις, τους υποσχόταν να πάει να τους επισκεφθεί στο Μπέρκσαϊρ, το Μπρίστολ, το Γουέλουιν Γκάρντεν Σίτι. Κι από μέσα της τους καταριόταν. *Πόσο εύκολα τα παρατάς! Προδότη! Λαπά.*

Αλλά ταυτόχρονα ήξερε και την αλήθεια: ότι το Λονδίνο δεν ήταν για όλους. Όχι σε εκείνα τα χρόνια, όταν το προστατευτικό κέλυφος της προσωπικότητας των ανθρώπων ήταν ακόμη πολύ εύθραυστο και το να νιώθεις αόρατος και παραγκωνισμένος μερικούς μήνες στη μητρόπολη ήταν αρκετό για να σου διαλύσει την αυτοπεποίθηση για χρόνια. Και φυσικά όχι τώρα που όλοι γεννοβολούσαν σαν τους σολομούς και κολυμπούσαν προς τα βόρεια, προς προσιτές διπλοκατοικίες σε καλές περιοχές. Προς περιοχές που μπορούσες να απλωθείς και να ζήσεις τη ζωή σου χωρίς τα χέρια σου να βρίσκουν στους τοίχους του υπνοδωματίου σου. Η ζωή στο Λονδίνο μετά τα τριάντα πέντε ήταν μόνο για ονειροπόλους κι εκατομμυριούχους, όλοι το ήξεραν αυτό.

Εξάλλου, ακόμα κι όσοι έμεναν στο τέλος, κι εκείνοι σε παρατούσαν με κάποιον τρόπο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΔΕΞΙΟΤΗΤΕΣ; ρωτούσε η φόρμα.

Η Γκουέν συνοφρυώθηκε. Μετά από λίγη ώρα, έγραψε *Καλή χρήση υπολογιστή*. Έφτανε αυτό; Μήπως ήθελαν να ξέρουν για το πτυχίο της στα γερμανικά ή για τη μέτρια επίδοσή της στους προσκόπους;

Σταμάτησε για λίγο, δάγκωσε το σιλό της και μετά πρόσθεσε ακόμα μια δεξιότητα: *Αντοχή*.